

B
Paronетка

Rubínové intričky

CAROLYNE
SWANN

*Rubínové
intričky*

PRAHA 2011

Přeložila:

LINDA HAYEK

Carolynne Swann: Rubínové intriky

Vydání první

Copyright © 2011 Carolynne Swann

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2011 jako svou 1620. publikaci

Český překlad © 2011 Linda Hayek

Odpovědná redaktorka Jana Kohutová

Korektorka Zdeňka Grigarová

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Oldřich Liška

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-419-6

BARONET

Praha 2011

CAROLYNE SWANN

*Rubínové
intričky*

I. část

Kapitola první

Provazce deště bičovaly dlaždice na nádvoří tak prudce, jako by je chtěly rozbít. Kalná voda s sebou brala povadlé stonky květin, čerstvé i dávno zaschlé kobylince, útržky stužek, volavčí péra původně zdobící klobouky kavalírů i mrtvá tělíčka ptáčat vpadlých z hnízd pod střechou.

Philippe de Tencin, opíraje se o parapet okna, vše pozoroval se zamračeným výrazem. Událost, jíž se měl účastnit, ho ani trochu nezajímala. Na rozdíl od něj na ni netrpělivě čekala celá Paříž a tady ve Versailles se od ucha k uchu šířily pikantní podrobnosti. Že je málo z nich pravdivých a většinou se jedná o zlomyslné výmysly, nikomu nevadilo. Jako by na tom záleželo! Hlavně ať se panstvo nenudí! Nuda je hned po královraždě tím největším zločinem a člověk, o němž se nemluví, jako by neexistoval. Proto se zde každý snaží žít naplno, i kdyby to, co kolem sebe šíří, měly být jen skandály. Nakonec proč ne? Urozeným je dovoleno vše, a čím větší skandál, tím větší naděje zajistit si místo na výsluní. Jediný, kdo nemá do tohoto největšího sídla rozkoše a radovánek v křesťanském světě přístup, je Smrt. Je to paní beznadějná, smutná,

definitivní. A přesto se jedné z místních dam podařilo ve zdejších zdech skonat.

Philippe ji nikdy živou neviděl. Když přijal jmenování za člena královské gardy, byla již markýza de Pompadour tak nemocná, že nedokázala opustit svou ložnici. Zato noc, kdy tajně postranním vchodem vynášeli její rakev, měl dosud v živé paměti. Také tak přšelo, stejně jako dnes. Tehdy měl poprvé noční službu. Právě se vrátil z půlnoční občůzky stráží a doufal, že se do rána, než jej přijdou vystřídat, nic nepříhodi. Ještě nestačil odložit klobouk a odepnout kord, když do strážnice vešel vysoký, jako kostlivec hubený muž a suše oznámil:

„Pane poručíku, madame de Pompadour se před necelou hodinou odebrala na věčnost.“ Odmlčel se ne snad proto, že by očekával od mladíka nějaké vyjádření, ale aby se nadechl, a pokračoval. „Ráno přijede vůz, který převezze její ostatky do Paříže. Na rozkaz panovníka jej budete doprovázet s oddílem deseti mužů.“

Sdělovat další podrobnosti považoval Dominique Le Bel, králův komorník, za zbytečné. Být poručíkem královské gardy zde ve Versailles nepředstavovalo zase tak vysoké postavení, aby se s ním tak důležitý muž vybavoval víc, než je nutné. Proto byl Philippe překvapený, když zjistil, že se tělo nebožky nenachází v některém z jejích soukromých pokojů, ale v kapli, která už neležela na zámeckém území.

„Co se divíš?“ ušklíbl se pár dnů nato jeho strýc kapitán Philippe de Tencin, po němž byl mladík pojmenován. „Le Bel nemohl dopustit, aby se tak blízko králových komnat povalovala mrtvola. I když se tentokrát jednalo o ženu, která byla zaživa více než dvacet let jeho milenkou,“ poznamenal a zhluboka se na-

pil z poháru. „Sázím svůj čtvrtletní žold – a není zrovna malý,“ dodal s pýchou a otřel si dlaní mohutný knír, díky němuž získal mezi přáteli přezdívku Vousáč, „že ten lišák zařídil všechno do posledního detailu dávno předtím, než ta chudinka dodýchala. A také že jsi nejednal na rozkaz Veličenstva, ale Le Belův. Hej, Matheo,“ zavolal na majitele útulné hospůdky U Boubelaté šenkýřky v ulici Sainte-Anne, kam s oblibou zavítal pokaždé, když se ocitl v Paříži, „přines nám další džbáněk.“

Synovec se nehodlal přít. Považoval strýčka za poměrně velkého cynika a některá jeho prohlášení za dost drsná, ale tehdy mu musel dát za pravdu. Vše od vyzvednutí a naložení rakve do vozu, po cestu do Paříže a uložení markýzinych ostatků do krypty vedle její dávno mrtvé dcery Alexandrine bylo dokonale připraveno.

„Sázet se, která ji vystřídá v panovnickově posteli, ale nebudu,“ pokračoval rozšafně kapitán, „to bych se mohl stát žebrákem, než se naděju. Bude však velice zajímavé, a to mi věř, ty laňky toužící po panovnickově kopí z dálky sledovat.“

Vousáč se nemýlil. Ke svéráznému úsudku jej dovedla více než čtvrtstoletí dlouhá zkušenost důstojníka královské gardy. Mnoho žen se chtělo stát nástupkyní slavné Pompadour. Některé se ve Versailles jen mihly jako létavice a Philippe je znal pouze z doslechu, protože nikdy nevystoupaly po mramorovém schodišti, a o většině neměl ani tušení. Dostaly se totiž nejdál do Jelení obory, letohrádku v odlehlé části zámeckého parku, kam je pro panovníka diskrétně dopravoval neúnavný Le Bel. Někdy za několik dnů, jindy týdnů je stejně nenápadně vyprovodil s patřičnou odměnou. Buď se jednalo jen o pár louisdorů – to když dotyčná

odcházela již druhý den ráno – anebo o věno, kterým nepohrdl žádný nápadník, jehož – jak jinak – vybral s neomylnou zručností opět králův komorník.

Jen u slečny de Romans se zdálo, že možná vybočí z řady, to když si tato půvabná brunetka vyžádala vlastní dům a cíleně směřovala na uvolněné místo po madame Pompadour. Ale nakonec se ani jí nevyhnul osud jejích předchůdkyň.

A pak přišla! Spíše by se dalo říci, že vplula, obklopená aureolou mládí, krásy, něhy a neskonalého půvabu. Objevila se před necelým půlrokem jednoho jarního odpoledne v první řadě dvořanů, kteří přišli vzdát panovníkovi hold, až bude procházet Zrcadlovým sálem. V hedvábné róbě, která měla stejně šeříkovou barvu jako její oči, pobláznila snad každého přítomného muže. Ani král nezůstal lhostejný. Během několika dnů se kráska s andělskou tváří přestěhovala do Versailles, aby ji mohl mít nablízku, kdykoli se mu zachce. Jaké bylo překvapení těch, kteří očekávali, že se ubytuje v Jelení oboře jako většina jejích předchůdkyň. Madame du Barry, jak si mladá dáma nechávala říkat, bylo přiděleno apartmá v prvním patře křídla nad zámeckou kaplí, kde žila královská rodina a odkud byl snadný přístup do panovníkových komnat.

Protože ani sebedokonalejší výkvět krásy nesměl mít do Versailles příliš snadný přístup, zvědavci – a těmi byli téměř všichni, kdo zde žili –, začali pátrat, jak se sem záhadná krasavice dostala.

„Jakápak šlechtična,“ neslo se brzy od ucha k uchu. „Nenechte se vysmát! Je to obyčejná pařížská děvka se značně rozsáhlou klientelou. Její postelí už prošla řada urozených pánů a hrabě du Barry, který je mimochodem již ženatý, takže nemůže být jejím manželem, je jedním z nich.“

„Tak kdo to je, proboha, a proč jí dovolil, aby používala jeho titul?“

Po informaci, že se jedná o obyčejného dobrodruha, který je v Paříži díky prostopášnému životu známý pod přezdívkami Hýřil nebo také Zhýralec a své jméno propůjčí za peníze komukoli, se každý jen pousmál. Zchudlých šlechticů, kteří se museli nějak živit, aby neumřeli hlady, bylo po celé Francii víc než dost. Když jim osud nadělil jen jméno, titul a nic víc, proč nezpeněžit alespoň to. Ovšem aby propašoval svou krásnou chráněnkou rovnou do Versailles, přímo panovníkovi pod nos, na to se mu nedostávalo sil. Zato známostí ano.

Brzy vyšlo najevo, že skutečným ochráncem krásné hraběnky je vévoda Richelieu. Odkud ji znal? Takové otázky se prvnímu šlechtici královské komory nepokládají. To ovšem neznamenalo, že se o Jeanne Bécové, jak prý se ta pařížská běhna doopravdy jmenuje, nemluvílo.

Philippa de Tencin klepy, kterými ho občas zásoboval jeho strýc, příliš nezajímaly, a kdo momentálně zahřívá panovníkovu postel, už vůbec ne. Pouze dával strýci za pravdu, že udržet se v královském loži musí být nadmíru těžké. Několikrát onu dámu zahlédl, když se procházela po cestičkách v parku, jednou ji viděl zblízka, když na nádvoří nastupovala do kočáru. Musel uznat, že je velice hezká, ale dál si její existencí hlavu nelámal. Zato jiní ano.

Králova metresa, která navíc obývá ty nejlepší komnaty, by měla být urozená alespoň sňatkem, když už ne původem, dostávalo se Jeanne té největší kritiky. A tehdy opět vypomohl Hýřil.

„Sám ji odvést k oltáři nemůže, ale dokáže zařídit, aby titul du Barry mohla používat legálně,“ sděloval

Vousáč synovci nad plným korbelem před několika dny, když se rozhodli zajet do Paříže, aby strávili část volného dne U Boubelaté šenkýřky.

„A jak to chce provést?“ otázal se Philippe, spíš aby udělal strýci radost, než že by ho to skutečně zajímalo.

„Má někde v Gaskoňsku mladšího bratra,“ dělil se kapitán ochotně o nabyté informace. „Je to zarytý starý mládenec, ale asi stejně lačný peněz jako jeho vykutálený bratříček, protože souhlasil, že upustí od svých zásad a tu krásku si vezme.“

„Nic není ztraceno,“ nadhodil Philippe, když se jeho příbuznému vydral z prsou povzdech. „Pořád ještě mu ji můžete přebrat. Jste také svobodný,“ pokračoval se smíchem, nedbaje Vousáčova výhrůžného pohledu. „Tencinové jsou starobylá šlechta...“

„Právě proto bych to nikdy neudělal...,“ skočil mu strýc do řeči. „Dovedeš si, chlapče, představit, jak by se tvářil tvůj otec, až bych mu oznámil, s kým jsem se oženil?“

„Domnívám se, že otec by proti opravdovým citům nic nenamítal. A pokud ano, matka by nikdy nedovolila, abyste se trápil kvůli nešťastné lásce...“

„Dost už,“ bouchl kapitán pěstí do stolu, i když mu bylo jasné, že synovec nic z toho nemyslí vážně. „Ve hře je něco úplně jiného. Když se ta křehotinka provdá za Barryho bratra, nemusí si měnit jméno, které používá od začátku a na které si tady už všichni zvykli.“

„No, jsem rád, že se nás celá ta záležitost netýká,“ prohodil mladík a zvedl korbel, aby se napil.

„Mě ne, ale tebe ano.“

Philippe nechal ruku klesnout. „Co já mám společného s tím, že se králova milenka provdá za nějakého venkovského šlechtice?“

„Víc, než si myslíš, ale nelekej se,“ ušklíbl se škodo-

libě kapitán, šťastný, že to může synovci vrátit. „Pouze prvního září doprovodíš s ozbrojeným oddílem pannu nevěstinku a její budoucí švagrovou do Paříže, kde se bude konat svatba.“

„Jakou švagrovou máte na mysli?“

Před branou zazněl klapot kopyt a vytrhl Philippa ze vzpomínek. V dešti za oknem se objevili dva gardisté na koních. Peří na kloboucích jim viselo zplihle na pláštěnky nasáklé vodou, jejich skloněné hlavy a shrbená ramena prozrazovaly nesmírnou únavu. Ve vzdálenosti několika metrů je následoval obrovský, neformenný povoz tažený dvěma páry koní.

Tak teď ji uvidím, pomyslel si Philippe bez sebe-menší stopy zvědavosti, přehodil si přes ramena plášť a vyběhl ze strážnice. Kočár právě zastavoval u postranního vchodu a za ním následovali další čtyři jezdci, zbytek oddílu, který jej doprovázel.

Jeden z nich seskočil, a když uviděl svého nadřízeného, přistoupil k němu a snažil se podat hlášení.

Philippe jen mávl rukou. Teď v noci a na dešti není nutné podstupovat zbytečné formality, pokud se cestou nestalo nic mimořádného. Vůz je zablácený, ale jinak se zdá, že je v pořádku. A jestli útrapy cestování přežila bez úhony i dáma, kvůli které tady teď mokne, se hned přesvědčí. Trhnutím otevřel dvířka kočáru.

„Jsem Philippe de Tencin, poručík královské gardy,“ představil se s úsměvem. Snažil se zrakem proniknout tmou, která uvnitř povozu panovala, avšak bez valného výsledku.

Naštěstí z budovy vyběhlo několik lokajů, vyburcovaných nenadálým hlukem, a jeden z nich přispěchal ke kočáru s lucernou. Teprve když ji zvedl do výše, zahlédl Philippe uvnitř vozu dvě schoulené ženské postavy, obě od hlavy až po paty zahalené ve zcela promo-

čených plédech. Napadlo jej, zda ve střeše kočáru není díra, a mimoděk zvedl oči.

Nic podobného nespatriil, zato když je opět sklopil, zahlédl tvář jedné z dam, která si mezitím stáhla z hlavy cosi, co původně bývalo nejspíš krajkovou mantilou. Teď to ze všeho nejvíc připomínalo hadr, který jeho majitelka strhla v dešti z nějakého stromu. Tento dojem umocňovalo několik větviček a lístků, jež se zachytily v potrhaném krajkoví. Účes, který měl šál chránit, neodolal vlhku. Vlásničky, jež měly držet vlasy pohromadě, se uvolnily a podél ženina obličeje teď visely zcuchané prameny neurčité barvy. Některé jí zakrývaly čelo a spadaly přes oči.

Jediné, co se dalo v bledém obličeji bezpečně určit, byl poněkud výrazný nos a až příliš plné rty.

„Jmenuji se Claire-Françoise du Barry a tohle je má komorná,“ řekla žena krásně modulovaným hlasem, který se ani trochu nehodil k jejímu zjevu. „Přijela jsem na pozvání hraběnky du Barry, své švagrové..., tedy budoucí švagrové,“ dodala po krátkém zaváhání provinile, jako by se nechala nachytat při lži.

Philippovi bylo její přereknutí lhostejné. Dobře věděl, kdo je i proč přijela, a ostatní ho nezajímalo. „Dovolte mi, komteso, abych vám pomohl vystoupit,“ nabídl jí paži, aby měl co nejrychleji dnešní povinnosti za sebou. Když sestoupila na dláždění, znovu se přinutil usmát, popřál jí příjemný zbytek noci a s vysvětlením, že lokaj se postará o její pohodlí, se uklonil a zamířil ke strážnici.

Než vešel dovnitř, na okamžik se otočil. Zahlédl ještě dvě tmavé postavičky, jak mizí v záhybu osvětleného schodiště.

No, moc krásy jsi nepobrala, pomyslel si, ale to ve tvém postavení není na závadu, naopak. Králova

milenka rozhodně nepotřebuje společnici, která by jí svými půvaby zastínila. Další jeho myšlenky už však patřily gardistovi, který na něho čekal s hlášením.

„Myslela jsem, že mě zavedete za madame du Barry,“ řekla žena, třesouc se zimou, když se lokaj zastavil v úzké chodbě téměř až pod střechou před jedněmi z mnoha dveří.

„Hraběnka teď... odpočívá,“ pravil otlý muž v napudrované paruce odměřeně, přesto v jeho hlase zaslechla posměch.

Jistě, zastyděla se v duchu. Jak jsem mohla být tak naivní a myslet si, že taková dáma by na mě čekala tak dlouho do noci.

„Váš pokoj je zde,“ otevřel lokaj dveře, a aniž vyčkal, až obě ženy vstoupí, pokračoval:

„Ráno pro vás někdo přijde. Do té doby nikam samy nechoďte! Zámek je rozlehlý, mohly byste zabloudit.“ Pokynul dvěma sluhům, kteří se za nimi lopotili s cestovním vakem, aby jej přenesli přes práh, poté se otočil a bez jediné úklony či slůvka rozloučení odešel.

„Snad byste nám zde mohli nechat nějaké světlo,“ snažila se zadržet boubelatá dívčina jednoho ze sluhů, když se i oni chystali zmizet. „Je němý?“ zeptala se, když mlčky vyšel na chodbu.

Ne, usoudila její paní, jen mu nestojíme za odpověď. Ani ty, ani já nejsme důležité, proto se k nám chovají s takovou přezíravostí. I ten hezký gardista, který jí pomáhal z vozu, se snažil zbavit její společnosti co nejrychleji, i když byl zatím jediný, kdo se na ni alespoň usmál.

Nahlas však řekla:

„Ne, Margot, je jen unavený. Vždyť už jistě odbila půlnoc. To kvůli nám zřejmě zůstali vzhůru.“

Chlapík se po chvíli vrátil s rozžatou svící a od ní zapálil obyčejnou lojovou svíčku, stojící ve svícnu na stolku pod oknem.

Ani jedna z žen si nevšimla, kdy se za ním zavřely dveře, neboť si unaveně prohlížely skromné zařízení. Díky chabému světlu nabyly matné obrysy konkrétní podoby, a tak zjistily, že v rohu stojí úzká, čistě povlečená postel, k jejímuž čelu byla přisunuta masivní truhla. Na opačné straně hned vedle vyhaslého krbu stála zástěna a za ní se skrývalo druhé lůžko spolu s umývadlem, nočníkem a konví s vodou. Kromě malého koberečku uprostřed podlahy se zde nacházela jedna židle a poměrně hezké čalouněné křeslo.

„Večeři asi nedostaneme,“ rozumovala Margot. „Někde bych tu však měla mít ještě pár jablíček z našeho sadu,“ otevřela vak a začala se v něm prohrabovat. „Hned vám je najdu.“

„Nic nehledej, nemám hlad. Jsem jen unavená, půjdu si lehnout,“ rozhodla její paní a přistoupila k posteli, nad níž viselo zrcadlo. Neočekávala, že v něm spatří krasavici. Od dětství slýchávala, že není hezká. Ovšem to, co zahlédla, jí vyrazilo dech. K úsudku, proč se k ní tady ve Versailles všichni chovali tak odměřeně, přidala další: Kdo by se chtěl zdržovat s takovým strašidlem? Teď se dokonce divila, že poručík... Tencin, ano, tak se představil, se na ni dokázal usmát.

Za všechno mohl déšť. Ne, na vině byl nákolníček, který se uvolnil a vypadl někde před Melunem. Pak už trvalo jen krátký okamžik, než se zadní kolo odkutálelo k okraji cesty, těžký vůz dosedl na nápravu a zlomil ji. Jeden z členů doprovodu dojel do nejbližší vesnice a přivezl koláře a jeho pomocníka. Řemeslníci se ukázali jako velice zruční, nicméně trvalo skoro tři hodiny, než kočár opravili. Při tak dlouhém zdržení nepři-

cházelo v úvahu žádné další. Velitel gardistů proto rozhodl, že vynechají občerstvení, jež pro ně bylo připravené v zájezdním hostinci několik mil odtud.

„Pevně doufám, komteso du Barry, že s mým návrhem souhlasíte,“ zeptal se poté, co vydal příkaz k odjezdu.

Souhlasila. Jednak proto, že kočár se už dal do pohybu a nebylo v jejích silách ho zastavit. Hlavním důvodem však byl děš.

Když se zlomila náprava, vystoupily spolu s Margot z vozu a usedly pod košatou lípu. Stín, který její koruna v parném dnu poskytovala, byl příjemný. Jenomže než kolář opravu dokončil, obloha se zatáhla a vzápětí se spustil liják. Hustě olistěné větve stromu, který oběma až dosud poskytoval příjemné útočiště před sluncem, je nedokázaly ochránit a ani na jedné nezůstala během chvilky nit suchá. Velitel gardistů rozhodl moudře, usoudila komtesa. Která žena by chtěla usednout ke stolu zmáčená a neupravená?

„Tak, tady jsou.“

„Kdo?“

„Jablíčka přece,“ zasmála se komorná a natáhla ruku se dvěma červenožlutými plody. „Ale nejdřív se musíte převléknout, abyste nenastydla,“ ukázala na postel, kam předtím položila plátěnou noční košili. „Přece jsme sem neprijely proto, abyste tady stonala.“

Ne, proto jsem nevážila tak dlouhou cestu až z Gas-koňska, pomyslela si komtesa, když zbavená mokrých šatů, s vysušenými vlasy, rozprostřenými kolem hlavy, ležela v posteli a se zavřenýma očima poslouchala, jak Margot vybaluje věci z vaku. Zvedla ruku a přivoněla si k jablku, jež tiskla v dlani. Kořenné aroma ji ve vzpomínkách vrátilo domů.

Dvorec v Lévigaku, kde se narodila, nebyl příliš velký, ale lidi, kteří v něm žili, by dokázal spolehlivě uživit. Patřily k němu pole, vinice, louky, lisovna olivového oleje a palírna. V řece protékající poblíž se dal nalovit dostatek ryb a v lese, který rovněž patřil hrabatům du Barry, se prohánělo množství zvěře.

Claire-Françoise se narodila jako šesté a nejmladší dítě nepříliš schopného Henryho du Barry.

Tento typický venkovský šlechtic, trochu těžkopádný a poměrně dost nedůvěřivý, který se sotva naučil číst a psát, se bál jakékoli změny. To, co kdysi zavedli jeho předkové, považoval za dobré i pro sebe, aniž bral na vědomí změny, které ve venkovském hospodaření nastávaly. Jeho dva nejstarší synové s nelibostí snášeli, jak škudlí i to málo, co zanedbané pozemky vynáší. Proto si oddechli, když se jejich otec jednoho dne ráno neprobudil. Prý mu ve spánku puklo srdce. Stará Nanette, chůva všech jeho potomků, ale tvrdila, že za nenadálou smrt může nadměrné pití kalvadosu, který mu propálil vnitřnosti.

Claire-Françoise, které nikdo neřekl jinak než Chon, se na něj příliš nepamatovala, byly jí sotva tři roky. Její život poloviční sirotky se vyvíjel klidně a zdálo se, že se nebude lišit od osudů jiných dívek jejího stavu. Domácí učitel ji naučí trochu číst, trochu psát, matka ji za dlouhých zimních večerů obeznámí s ručními pracemi, a až nastane čas, přihlásí se ženich. Zatím si hrála se sourozenci. Pobíhala s nimi po lukách v okolí dvorce, pod dohledem štolby se společně učili jezdit na koni a chodili tajně mlsat kdoulovou zavařeninu, když si mysleli, že je kuchař nevidí.

Jednoho podzimního dne – ještě než zežloutlo listí na stromech – ulehl bratříček Charles s bolestí v krku. Po něm sestry Marie-Louisa a Henriette... Blouznili

v horečce a jejich tělíčky zmítal urputný kašel. Chon odolávala nejdéle a také se jako první uzdravila. Bohužel i jako jediná, ostatní děti podlehly kruté nemoci, která se tehdy prohnala krajem a způsobila mnoho smutku.

Děvčátko zůstalo samo, jen s matkou. Svě o hodně starší a teď již jedině sourozence vídala málokdy. Prvorozený Jean-Baptiste, který odjel do Paříže – údajně studovat – se vracel málokdy, a pokud se tak stalo, počínal si na dědičném panství jako tchoř v kurníku. Požadoval po matce peníze, a když neměla, odvážel odtud obrazy či nábytek.

„Měl bys rodinný majetek zvelebovat, ne ho ničit,“ slyšela Chon matku, jak synovi domlouvá.

„Přiženil jsem se do bohaté pařížské rodiny. Nemůžu před nimi vystupovat jako chudák,“ vysvětloval Jean-Baptiste podrážděně.

„Tvoje sestra bude za pár let potřebovat věno. Kde na ně vezmeme?“

„Jen se nebojte, maminko, však já se o sestřičku postarám, až to bude nutné. Teď je jí... jedenáct?“

„Bylo jí třináct.“

Jean-Baptiste jen mávl rukou. „No vždyť říkám, zatím je času dost.“

„Proč nám bratr bere věci, které potřebujeme?“ zeptala se Chon matky po jeho odjezdu.

Hraběnka chvíli mlčela, pak děvčátko sevřela v objetí. „Jak jsi správně řekla, jsou to jenom věci, obejdeme se bez nich, hlavně že máme jedna druhou.“

„Mám vás moc ráda, maminko.“

„Já tebe také, dítě, a slibuju, že se o tebe postarám. Proto na nás ode dneška čeká spousta práce. Začneme chystat tvoji výbavu.“

„Chcete mě vdát?“

„Hned ne,“ zasmála se hraběnka, když se na dceřině obličejí objevil výraz zděšení. „Aby byla komtesa du Barry dokonalá nevěsta, na to budou potřeba takové tři roky. To už ti bude šestnáct let. Víím, je to brzy, ale také jsem se vdávala v tom věku. Věř mi, Chon, že pro tebe chci to nejlepší. Postarám se, aby o tobě co nejdříve rozhodoval manžel, který tě bude chránit..., až tady nebudu.“

Chon přešel mráz po zádech. Tušila, na co matka naráží. A byla už dostatečně obeznámená se smrtí, aby věděla, že nemá smysl cokoli si namlouvat. Hraběnka du Barry měla souchotiny. Bojovala již několik roků s nemocí, která nepospíchala, o to však byla zákeřnější. Poslední dobou sice ustoupila – možná to způsobily lektvary, které vařila své paní Nanette – to ovšem neznamenal, že znovu nezaútočí.

Chon chyběly čtyři měsíce do šestnáctých narozenin, když se tak stalo. Matka skonala po krátkém záchvatu chrlení krve, když ještě předtím stačila, jak slíbila, najít dceři ženicha.

Vikomt Maurice de Campan pocházel z nižší venkovské šlechty, jejíž příslušníci si zakládali na cti, ale když to bylo jen trochu možné, příliš se jejím kodexem neřídili. Nebyl ani zajímavý, ani nudný, ani hezký, ani ošklivý. Byl obyčejný a možná by se stal i obyčejným manželem, ale to už Chon nezjistila. Ihned po matčině pohřbu Guillaume, který teď převzal panství, ženichovi sdělil, že jeho sestra žádné věno nedostane.

„Moje zesnulá matka, dej jí Bůh lehké odpočinutí, neměla ani ponětí, jak málo panství vynáší. Částku, kterou vám slíbila, bych nikdy nedal dohromady... Je mi to líto,“ dodal s naprosto lhostejným výrazem v obtloustlém obličejí, čímž nenechal mladého muže na pochybách, že lítost je pro něho neznámým pojmem.

Protože porušil dané slovo, Maurice de Campan také nepovažoval za povinnost dostát tomu svému, uklonil se a víckrát ho ani jeden ze sourozenců neviděl.

Podsaditý a věčně zmařený Guillaume se před lety stal kapitánem námořní pěchoty – tedy zakoupil si v Toulouse kapitánský post v domnění, že by tak mohl vést zajímavý život. Brzy mu došlo, že život vojáka pro něj není, a vrátil se domů, kde pobýval přece jen nejraději. Toulal se po polích, vyrážel s puškou na lov, ale málokdy se vracel s úlovkem. Zato dobře a rád jedl, dlouho vyspával a o hospodaření se nezajímal. Krátce řečeno, Guillaume byl lenoch a morous.

„Ve skutečnosti nestál o tebe, ale jen o moje peníze,“ obrátil se s úšklebkem na sestru, když kočár s teď již bývalým ženichem opouštěl nádvoří.

K tomu Chon neměla co dodat.

„Však já ti najdu někoho jiného, až se nám povede lépe,“ snažil se bratr o vlídný tón. „Na vdávání máš času dost, počkáme rok, dva.“

Čas běžel a o vdavkách už nikdy nepadlo ani slovo tím spíš, že Barryům se kandidáti ženitby vyhýbali obloukem. Když se po okolí rozneslo, že panství je zadlužené, přestali je navštěvovat i sousedé.

„Co tady chceš?“ vyjel Guillaume na bratra, který zčistajasna po letech zavítal domů a překvapil ho právě u večeře. „Všechno, co mělo nějakou cenu, sis stačil odvézt. I toho kapouna už jsem dojedl,“ ukázal umaštěnými prsty na talíř, kde se ve smetanové omáčce utápěly okousané kosti.

„Nechci nic, spíš jsem ti přijel něco nabídnout,“ nechal se Jean-Baptiste vyvést z míry nepřátelským přivítáním.